

[Justitsministeren.]

til en straffebestemmelse, der stod angivet ved eksempler. Jeg ved ikke, om jeg skal forstå det ærede medlem sådan, at han for sit vedkommende ville foretrække en ganske kort bestemmelse om straf for den, der yder fjenden bistand, altså en bestemmelse i lighed med den, der er gældende lov. Forsåvidt kunne jeg fristes til at være enig med det ærede medlem, men jeg har fået det indtryk, at folketingsudvalget nåede til det resultat, som også var kommissionens resultat, at man skulle søge at give den bedst mulige vejledning for borgerne ved en eksempelgivelse. På den anden side kunne det kun blive en eksempelgivelse, hvilket blev markeret ved ordene „bl. a.“

Vedrørende bestemmelsen i § 105 udtalte det ærede medlem hr. Aksel Larsen i og for sig sin tilfredshed, og jeg kan med hensyn dertil også henvise til konfiskationsbestemmelsen i § 118 b og den almindelige regel om, at tillægsbøde i medfør af straffelovens § 50 kan idømmes dem, der har forbrudt sig mod § 105.

Det ærede medlem nævnte tre af de eksempler, som er mest kendt fra tiden efter besættelsen, eksempler, hvor der ikke er blevet rejst tiltale, og kritiserede dette og sagde, at man kunne herefter ikke have tillid til forslaget. Jeg synes i og for sig, at denne betragtning mere udtrykker en mistillid til domstolene end til forslaget. Spørgsmålet er jo altså, om loven kan ramme forhold af den art, som man ønsker at ramme, og vore domstole har som bekendt pligt til at efterleve loven. Det er da endnu dansk rets stilling, at lovgivningsmagt og domsmagt er adskilt.

§ 107 udtalte det ærede medlem også sin tilfredshed med. Jeg skal herom kun sige, at det er en gammel bestemmelse, og den usikkerhed, der måtte karakterisere den, har ikke hidtil voldt vanskeligheder.

Det ærede medlem fremsatte yderligere forskellige kritiske bemærkninger vedrørende den foreslåede § 113. Jeg kan kun bemærke, at bestemmelsen forsåvidt svarer til den gældende lovs § 111, men er noget bredere udformet. Om den er gjort bred nok, eller om den er gjort for bred, kan vi jo diskutere i udvalget.

Det ærede medlem gjorde nogle bemærkninger vedrørende pressen og udtalte, at han i og for sig ikke havde noget imod bestemmelserne i lovforslaget, men spørgsmålet var, hvilken kontrol der ville blive udøvet, hvilke kontrolforanstaltninger man agtede at iværksætte. Jeg mener, at når der er spørgsmål om,

hvorvidt disse bestemmelser er overtrådt, må der blive tale om en sædvanlig politimæssig undersøgelse, således som den foregår efter retsplejelovens regler.

Til slut fremsatte det ærede medlem nogle betragtninger, der gik ud på, at lovforslaget jo i virkeligheden kun var et angreb på den demokratiske ytrings- og pressefrihed. Det har i alt fald ikke været hensigten med lovforslaget at rette et angreb på den lovlige demokratiske ytrings- og pressefrihed. Jeg kan i denne forbindelse minde om, at den norske justitsminister, da han omtalte denne lovgivning her i landet fornylig, udtalte, at synspunktet i Norge ikke havde været det at rette angreb på pressefriheden eller ytringsfriheden, men tværtimod at skabe den størst mulige presse- og ytringsfrihed — men naturligvis en presse- og ytringsfrihed under ansvar.

Hans Hækkerup: Jeg vil gerne takke den højtærede justitsminister for de bemærkninger, ministeren henvendte til mig. Om dødsstrafbestemmelserne i dansk og norsk lovgivning — eller rettere i den norske lovgivning og i det danske lovforslag — vil jeg gerne sige, at disse bestemmelser jo ikke er kongruente, men at det kan være uhyre rimeligt, som ministeren ønskede, at vi i udvalget drøfter, om vi er gået for vidt, eller om vi på andre områder skulle gå videre med den norske lov som mønster.

Til det ærede medlem hr. Aksel Larsen har jeg nogle korte bemærkninger. Det ærede medlem mente, at det foreliggende lovforslag var en konsekvens af Danmarks tiltræden af Atlantpagten. Det ærede medlem kan jo ikke være uvidende om, at arbejderne til dette lovforslag blev påbegyndt, mere end 1/2 år før der var tale om Atlantpagten, og det ærede medlem ved fra den daværende justitsministers fremsættelsestale, at spørgsmålet rejstes i justitsministeriet allerede i 1945, men at man dengang besluttede at udsætte sagen, til man havde fået retsopgøret afsluttet, og det er altså det arbejde, der nu nærmer sig sin afslutning.

Det ærede medlem fremsatte nogle interessante bemærkninger om vendingen „truende udsigt til krig“ og om spørgsmålet om, hvem der er „fjenden“. Det er jo sådan, at udtrykket „truende udsigt til krig“ genfindes i den eksisterende straffelov og har stået der i en lang, lang årrække, og dertil kommer, at det er svært for mig at se, hvorledes man skulle finde et andet udtryk, der dækker det, der her tænkes på. Hvis det ærede medlem